

Balanç de pros i contres

MAS SÍ, MAS NO, MAS SÍ PERÒ NO.
AQUEST ÉS L'EIX DEL DEBAT. ES
PRODUUEIX UN EQUILIBRI DE PROS I
CONTRES QUE DESEMPATA LA
DINAMITA ACUMULADA ALS
FONAMENTS DE CONVERGÈNCIA.

No és gaire raonable la famosa piulada d'Antonio Baños. Com que el nostre mal no vol soroll? Ells no paren de garlar, però els altres a callar. Tampoc és prudent la conclusió de l'article de Joan-Lluís Lluís, a favor de Mas: "Que la puresa no ens faci perdedors". Desdiuen de la maduresa argumental que, en termes generals i salvant els inevitables serrells de demagògia, demostra el debat al voltant de l'acord entre els 72. Que hi hagi divisió d'opinions, i que s'esgrimeixin, és lògic i és sa en un procés tan participatiu com el que vivim els catalans.

A hores d'ara, s'ha establert un doble consens, tant al plat de les raons favorables a la investidura d'Artur Mas com al de les contràries. Per una banda, Mas ha demostrat que és un líder excel·lent i aporta seguretat a la gent d'ordre que ha votat Junts pel Sí, imprescindible en qualsevol intent de majoria independentista. Per l'altra, és l'impediment perquè les esquerres que no descarten l'Estat propi es decideixin a votar independència. Equilibri a la balança. Com que totes dues coses són veritat, ningú es dona per vençut en el torcebraç. Però el temps es va escurçant. L'ANC exigeix acord abans de final de mes. Si no es produeix, si no es forma govern amb suport de la CUP, la campanya de les generals, centrada en el sí o el no a Mas, sofrirà una distorsió notable. A l'horitzó no desitjat, la repetició de les autonòmiques només depèn, segons sembla, d'una persona, el president, i dos vots a favor prestats per la CUP.

Què insinua Baños quan demana silenci? Que si tothom calla investiran Mas? Ai, que els tuits els carrega el diable de la precipitació! És ferma o no és ferma la decisió de la CUP? Si hi ha una possibilitat entre mil que acabin cedint,

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

com més aviat descartin les altres noves noranta-nou, millor. Si no n'hi ha cap, ni una, ni mitja, que compareguin tots els seus diputats alhora i ho declarin amb total solemnitat. En el segon cas, algú haurà de decidir si s'anulla o no el plebiscit sobre la independència i se substitueix per un altre plebiscit sobre Artur Mas. Decisió en solitari del president? Dubtem-ne.

No és només ell qui hauria de decidir si fa un pas enrere o un salt al buit. També depèn d'Oriol Junqueras, que hauria d'aclarir una cosa i només una. Està disposat a reeditar Junts pel Sí? Si la resposta és negativa, com assenyalen els indicis, si la CUP no s'ajup, com és lògic, a Mas només li quedarà el pas enrere. Que ERC, en coincidència amb la detenció del tresorer de Convergència, hagués anunciat que l'artefacte vencedor de Junts pel Sí no es repetiria a les generals, és més que simptomàtic: la in-

tenció, el desig, l'ansia dels republicans consisteix a liderar el procés en comptes de CDC. Gràcies a la CUP ho tenen a tocar.

Això és tot? Plana per sobre i per sota un ingredient, que no he vist citat, ni de refiló, a cap dels articles que defensen la nova investidura de Mas, i mira que n'he arribat a llegir. Si la ment preclara d'algun lector, articulista o no, em pot corregir, estaré encantat de conèixer un argument, un de sol, que contrapesi el de la dinamita adherida als fonaments de Convergència Democràtica de Catalunya. El risc que el fins ara primer partit del procés salti pels aires en el moment més inoportú no és menor sinó colossal. Les conseqüències de la voladura, fatals. Si Artur Mas hagués liquidat Convergència a temps i hagués fundat el nou partit que la situació li reclamava, les dificultats per tornar-lo a invertir s'haurien superat a la segona votació.

En conclusió, que l'equilibri de pros i contres es decanta de manera irremissible quan posem el 3% en un dels plats. El problema no es diu Artur Mas. El problema del procés no és la CUP. El problema del procés és Convergència. Si s'hagués refundat a temps, sobre unes altres bases que exloguessin del tot la foscor extrema del seu passat pujolista i les ombres allargades del més recent, parlariem dels límits, tan estrets i simbòlics, de la desobediència.

La principal obligació política i moral d'Artur Mas consisteix a fundar un nou partit. Porta més d'un any de retard. Per què no s'hi ha posat encara? És que no el deixen? En aquest cas, qui no el deixa? N'hi ha per sospitar que l'aplaudidíssim líder del procés no ha deixat mai de ser el masover del seu partit.

Esriptor